

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca apelację: Agecontrol SpA

Druga strona postępowania: ZR, Lidl Italia Srl

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 543/2011 ⁽¹⁾ w związku z art. 5 ust. 1 i art. 8 tego rozporządzenia oraz w związku z art. 113 i 113a rozporządzenia Rady (UE) nr 1234/2007 ⁽²⁾ z dnia 22 października 2007 r. należy interpretować w ten sposób, że wymaga on sporządzenia dokumentu towarzyszącego, zawierającego nazwę i państwo pochodzenia wysyłanych owoców i warzyw paczkowanych lub w oryginalnych opakowaniach przygotowanych przez producenta, podczas ich transportu z platformy dystrybucyjnej spółki wprowadzającej produkt do obrotu do punktu sprzedaży tej spółki, niezależnie od okoliczności, że na jednej stronie opakowania znajduje się nieusuwalny nadruk umieszczony bezpośrednio na opakowaniu lub etykieta, która stanowi integralną część opakowania lub jest trwale do niego przymocowana, zawierająca szczegółowe informacje przewidziane w rozdziale I rozporządzenia (UE) nr 543/2011 (w tym informacje dotyczące nazwy i państwa pochodzenia produktów), oraz że informacje te są również zawarte w fakturach wystawionych przez dostawcę, od którego spółka wprowadzająca produkt do obrotu nabyła go, i przechowywanych w biurach rachunkowych tej spółki oraz w dokumencie umieszczonym w widocznym miejscu w środku transportu, którym produkt jest przewożony?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. 2011, L 157, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. 2007, L 299, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rieti (Włochy)
w dniu 26 maja 2021 r. – Postępowanie karne przeciwko G.B., R.H.**

(Sprawa C-334/21)

(2021/C 310/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Rieti

Oskarżeni w postępowaniu głównym

G.B., R.H.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 ⁽¹⁾ w świetle art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 karty nicejskiej, a także w świetle zasad ustanowionych przez sam [Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej] w wyroku z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-746/18, należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przewidzianym w art. 132 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 196/2003, które przyznają prokuraturze, organowi posiadającemu pełne i całkowite gwarancje niezależności i autonomii przewidziane w postanowieniach tytułu IV konstytucji włoskiej, uprawnienie do nakazania, w drodze uzasadnionego zarządzenia, pozyskania danych o ruchu i danych o lokalizacji dla celów postępowania przygotowawczego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy możliwe jest przedstawienie dodatkowych wyjaśnień interpretacyjnych dotyczących ewentualnego nieretroaktywnego stosowania zasad ustanowionych w wyroku z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-746/18, biorąc pod uwagę nadrzędne wymogi pewności prawa w dziedzinie zapobiegania, wykrywania i zwalczania poważnej przestępczości lub zagrożeń dla bezpieczeństwa?

3) Czy wykładni art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 w świetle art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 karty nicejskiej, a także w świetle zasad ustanowionych przez sam [Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej] w wyroku z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-746/18, należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przewidzianym w art. 132 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 196/2003 w związku z art. 267 ust. 2 Codice di procedura penale (kodeksu postępowania karnego), który zezwala prokuraturze w pilnych przypadkach na niezwłoczne pozyskanie danych o ruchu telefonicznym, podlegające późniejszemu zatwierdzeniu i kontroli właściwego sądu?

(¹) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 marca 2021 r. w sprawie T-374/20,
KM / Komisja Europejska, wniesione w dniu 2 czerwca 2021 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-341/21 P)

(2021/C 310/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T.S. Bohr und B. Mongin, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: KM, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 marca 2011 r. (siódma izba), KM / Komisja, w sprawie T-374/20;
- oddalenie skargi;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania odwoławczego

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi naruszenie prawa w odniesieniu do kryteriów oceny zgodności z prawem rozstrzygnięć dokonanych przez prawodawcę oraz naruszenie obowiązku uzasadnienia. Sąd jej zdaniem odstąpił od zasady, zgodnie z którą ocena zgodności z prawem aktu Unii w świetle praw podstawowych nie może opierać się na twierdzeniach dotyczących skutków wywołanych przez ten akt w indywidualnym przypadku; niezgodność z prawem przepisu regulaminu pracowniczego nie może opierać się na „niewłaściwym” charakterze rozstrzygnięcia prawodawcy; Sąd z naruszeniem zasad określonych w wyroku z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-460/18 P (¹) nie uwzględnił ogółu elementów cechujących obie sytuacje podlegające porównaniu.

W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni zasady niedyskryminacji ze względu na wiek, według której to wykładni sytuacje wskazane w art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego są porównywalne. Data zawarcia związku małżeńskiego nie jest jedynym kryterium odróżniającym art. 18 od art. 20 załącznika VIII. Różnica opiera się na pewnej liczbie czynników, których uwzględnienia Sąd odmówił; Sąd powinien był uwzględnić cel przewidzianego w art. 18 i 20 warunku minimalnego czasu trwania małżeństwa, co wyraźnie ukazałoby różnice między nimi; ten sam wniosek dotyczy dyskryminacji ze względu na wiek.